

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto w P. w Wydziale VIII Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Mateusz Bartoszek

Protokolant: Katarzyna Czeszel

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań - Stare Miasto – Katarzyna Bugajska-Grządka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 lutego 2017 r.

sprawy karnej przeciwko

R. S.,

ur. (...) w S., syn H. i H. z domu C. (...)

oskarżone go o to, że:

w dniu 11 lipca 2016 roku w Poznaniu przy ulicy (...) w Hotelu (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1512,00 zł Hotel (...) z siedzibą w P. poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z warunków rezerwacji o numerze (...) pokoju w dniach 12-17 lipca 2016 roku na szkodę w/w hotelu

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

1. ***Oskarżonego R. S. uznaje za winnego tego, że w dniu 11 lipca 2016 roku w P. przy ulicy (...) w Hotelu (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1512,00 zł Hotel (...) z siedzibą w P. poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z warunków rezerwacji o numerze (...) pokoju w dniach 12-17 lipca 2016 roku na szkodę w/w hotelu, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, to jest popełnienia występku z art. 286 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 3 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.***

2. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej występkiem przez oskarżonego poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Hotel (...) z siedzibą w P. kwoty 1.512 (jeden tysiąc pięćset dwanaście) złotych.

3. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zmianami) zwalnia oskarżonego w całości od zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania i nie wymierza mu opłaty.

SSR Mateusz Bartoszek

UZASADNIENIE

W sprawie oskarżonego R. S. Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 lipca 2016 roku za pośrednictwem strony internetowej B. mężczyzna przedstawiający się jako B. S. dokonał rezerwacji w hotelu (...) przy ul. (...) w P., na okres od 12 do 17 lipca 2016 roku. Oskarżony R. S. w dniu 12 lipca 2016 roku zgłosił się do recepcji hotelu (...) przy ul. (...) w P., wylegitymował się dowodem osobistym i oświadczył,

że jego szefem jest B. S. i zarezerwował dla niego pokój w hotelu. Otrzymał klucz do pokoju numer (...) w którym przespał 5 nocy – koszt noclegów łącznie 1100 złotych, skonsumował śniadania na łączną kwotę 350 złotych oraz pobrał papierosy M. L. na kwotę 62 złote, łączna kwota do uregulowania przez oskarżonego na rzecz hotelu (...) przy ul. (...) w P. wyniosła 1512 złotych. Oskarżony B. S. był widziany przez recepcjonistkę świadka D. G. ostatni raz w dniu 16 lipca 2016 roku. W dniu 17 lipca 2016 roku, po godzinie 12.00 gdy miało nastąpić wymeldowanie oskarżonego z hotelu okazało się, że pokój hotelowy numer (...) jest pusty i nie ma w nim rzeczy należących do oskarżonego. Świadek D. G. kontaktowała się telefonicznie z mężczyzną przedstawiającym się jako B. S., który oświadczył, że oskarżony jest jego byłym pracownikiem i rachunek ureguluje, ale tego nie zrobił. Usiłowano również ściągnąć należność z karty płatniczej podanej przy rezerwacji za pośrednictwem strony internetowej B. przez mężczyznę przedstawiającego się jako B. S., ale płatność ta została odrzucona.

Oskarżony R. S. jest synem H. i H. z domu C. (...), urodził się w dniu (...) w S.. Jest kawalerem, ma syna w wieku 13 lat. Oskarżony legitymuje się wykształceniem zawodowym, z zawodu jest ślusarzem – mechanikiem.

Oskarżony R. S. w przeszłości był kilkakrotnie karany sądowo:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Szubinie z dnia 13 maja 1994 roku, sygn. akt II K 120/94 z art. 208 d.k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat tytułem próby i grzywnę 1500000; postanowieniem z dnia 1 sierpnia 1996 r. zarządono wykonanie kary pozbawienia wolności,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Żninie z dnia 22 maja 1996 roku, sygn. akt II K 77/96 z art. 208 d.k.k. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Szubinie z dnia 10 marca 1999 roku, sygn. akt II K 302/98 z art. 48 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 50 stawek po 10 złotych każda;

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Szubinie z dnia 1 października 1999 roku, sygn. akt II K 178/99 z art. 46 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 30 stawek po 20 złotych każda;

- wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szubinie z dnia 28 grudnia 1999 roku, sygn. akt II K 369/99, którym połączono wyrok Sądu Rejonowego w Szubinie z dnia 10 marca 1999 roku, sygn. akt II K 302/98 i wyrok Sądu Rejonowego w Szubinie z dnia 1 października 1999 roku, sygn. akt II K 178/99 i wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę 50 stawek po 20 złotych każda;

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Szubinie z dnia 07 lutego 2005 roku, sygn. akt VI K 200/04 z art. 288 § 1 k.k. i z art. 224 § 2 k.k. na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat tytułem próby, zobowiązanie do naprawienia szkody, dozór kuratora w okresie próby, postanowieniem z dnia 25 października 2007 r. zarządono wykonanie kary pozbawienia wolności,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Szubinie z dnia 27 kwietnia 2006 roku, sygn. akt VI K 76/06 z art. 244 k.k. na karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 5 lat tytułem próby, i grzywnę 30 stawek po 10 złotych każda, postanowieniem z dnia 26 listopada 2007 r. zarządono wykonanie kary pozbawienia wolności,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Szubinie z dnia 17 lipca 2007 roku, sygn. akt VI K 81/07 z art. 244 k.k. i z art. 224 § 2 k.k. na karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności,

- wyrokiem Sądu w Wielkiej Brytanii – H. M. z dnia 17 grudnia 2007 roku za kradzież sklepową na karę 50 funtów grzywny z zamianą na 1 dzień pozbawienia wolności.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

1. wyjaśnień oskarżonego R. S. – k. 25-26, 75 akt,
2. w całości zeznań świadków:
 - 2.1. D. G. – k. 11-12, 76 akt,
 - 2.2. J. P. – k. 1-4 akt
3. dokumentów:
 - 3.1. tablicy poglądowej – k. 16 – 17 akt,
 - 3.2. karty karnej – k. 27 – 31 akt,
 - 3.3. karty informacyjnej o pobytach i orzeczeniach – k. 55 – 57 akt.

Oskarżony R. S. wyjaśniając w postępowaniu przygotowawczym w dniu 29 listopada 2016 roku jak również w postępowaniu jurysdykcyjnym konsekwentnie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśniając na rozprawie oskarżony podał, że motywem jego działania było to, że nie miał gdzie mieszkać i dlatego zdecydował się zarezerwować pokój w hotelu chociaż wiedział, że nie będzie mógł za niego zapłacić. Oskarżony wyraził skruchę stwierdził, że bardzo swego czynu żałuje, a motywem jego działania było to, że nie miał się gdzie podziąć.

Wyjaśnienia oskarżonego Sąd ocenił jako wiarygodne, bowiem były one konsekwentne w toku postępowania, szczegółowe i logiczne, a nadto korespondowały z zeznaniami świadków D. G. i J. P..

Jako w całości wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadka D. G., bowiem były one logiczne, spójne wewnętrznie, szczegółowe i konsekwentne w toku całego postępowania, a nadto znajdowały potwierdzenie w zeznaniach świadka J. P. i wyjaśnieniach oskarżonego. Zeznania świadka D. G. korespondowały z wyjaśnieniami oskarżonego odnośnie dokonanej przez oskarżonego rezerwacji pokoju hotelowego i pobytu w nim.

Świadek J. P. jako kierownik recepcji hotelu (...) w P. złożył w postępowaniu przygotowawczym szczegółowe zeznania na okoliczność sposobu rezerwacji przez stronę internetową pokoju w hotelu, pobytu w nim oskarżonego, opuszczenia przez niego pokoju hotelowego i podejmowanych działań w celu pokrycia szkody w kwocie 1.512 złotych spowodowanej postępowaniem oskarżonego, oraz szczegółowo wskazał co składa się na powyższą kwotę. Zeznania świadka J. P. znajdują pełne oparcie w treści zeznań świadka D. G. jak również w treści wyjaśnień oskarżonego, ze względu na brak jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania wiarygodności tych zeznań Sąd uznał je w pełni za wiarygodne, przy czym sąd ograniczył się do odczytania jego zeznań, gdyż strony zgodnie stwierdziły, że bezpośrednio jego przesłuchanie nie jest niezbędne.

Sąd uznał również za przydatne wszystkie zgromadzone w postępowaniu dokumenty. Zostały one bowiem sporządzone przez uprawnione do tego osoby i kompetentne organy, a ich autentyczność nie budziła wątpliwości stron, ani Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony R. S. stanął pod zarzutem tego, że:

w dniu 11 lipca 2016 roku w P. przy ulicy (...) w Hotelu (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1512,00 zł Hotel (...) z siedzibą w P. poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z warunków rezerwacji o numerze (...) pokoju w dniach 12-17 lipca 2016 roku na szkodę w/w hotelu to jest czynu z art. 286 § 1 k.k.

Przestępstwo oszustwa (art. 286 § 1 k.k.) polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do

należytego pojmowania przedsiębranego działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zachowanie się sprawcy może polegać na:

- wprowadzeniu w błąd innej osoby poprzez wywołanie u niej wyobrażenia o istniejącej rzeczywistości, która jest w istocie inna niż przedstawia sprawca (oszustwo czynne),
- wyzyskaniu błędu innej osoby, tj. jej subiektywnego wyobrażenia o rzeczywistości, która jest w istocie inna, o czym sprawca wie lub też wyzyskaniu jej niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania (oszustwo bierne).

Kodeks karny nie określa sposobów ani formy wprowadzenia w błąd innej osoby, może to być osiągnięte przez sprawcę słowami, pismem, gestem, przedłożeniem stwierdzających nieprawdę lub fałszywych dokumentów itp. Wprowadzenie w błąd musi poprzedzać niekorzystne rozporządzenie mieniem, dlatego też znamieniem oszustwa jest związek przyczynowy między wprowadzeniem w błąd lub wyzyskaniem błędu, a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem.

Jednocześnie omawiane przestępstwo może być popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim. Sprawca przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. musi mieć wyobrażenie pożądanej przez niego korzyści majątkowej i to właśnie poprzez wprowadzenie w błąd bądź wyzyskanie błędu innej osoby. Ustawa wymaga tu bowiem, aby zachowanie sprawcy czynu ukierunkowane było na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej (może być to korzyść dla samego siebie, ale i dla innej osoby – art. 115 § 4 k.k.). Ważny jest tu zarówno cel, jak i sposób działania sprawcy zmierzającego do zrealizowania tego celu. Elementy podmiotowe sprawcy muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą.

Przedmiotem ochrony przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 k.k. jest mienie, to znaczy wszelkie prawa majątkowe, rzeczowe i obligacyjne oraz ogół majątkowych praw podmiotowych. Przystępstwo to jest przestępstwem powszechnym, może być zatem popełnione przez każdy podmiot, zdalny do ponoszenia odpowiedzialności karnej.

Istotnym elementem przestępstwa oszustwa jest dobrowolność rozporządzenia mieniem przez osobę pokrzywdzoną na rzecz sprawcy, który nie podejmuje jakichkolwiek działań o charakterze gwałtownym skierowanym w stosunku do tego mienia, czy też pokrzywdzonej osoby. Dobrowolność ta jest jednakże wynikiem tego, że ta osoba rozporządza mieniem własnym lub cudzym błędnie oceniając znaczenie swego czynu.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż oskarżony R. S. wypełnił swoim zachowaniem znamiona zarzucanego mu czynu.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia popełnienia przestępstwa oszustwa przez oskarżonego na szkodę hotelu (...) przy ul. (...) w P.. Przede wszystkim wskazać należy, iż z wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku postępowania jurysdykcyjnego jednoznacznie wynika, że dokonując rezerwacji pokoju hotelowego nie miał on zamiaru zapłacić, gdyż nie posiadał na to środków, potwierdzenie doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1512 złotych wskazanego hotelu w wyniku działania oskarżonego znajduje pełne oparcie w zeznaniach świadków, oskarżony nie kwestionował wysokości powstałej szkody.

Zdaniem Sądu zebrany materiał dowodowy daje podstawy do uznania, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 286 § 3 k.k. popełnionego w ten sposób, że w dniu 11 lipca 2016 roku w P. przy ulicy (...) w Hotelu (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1512,00 zł Hotel (...) z siedzibą w P. poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z warunków rezerwacji o numerze (...) pokoju w dniach 12-17 lipca 2016 roku na szkodę w/w hotelu przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 09 października 1996 r., sygn. akt V KKN Ka 79/96 OSNKW 1997/3-4/27, przy ocenie czy zachodzi wypadek mniejszej wagi w danej sprawie, należy brać pod uwagę przedmiotowo – podmiotowe znamiona czynu kładąc akcent na te elementy, które są charakterystyczne dla danego rodzaju

przestępstw. Wypadek mniejszej wagi jest to bowiem uprzywilejowana postać czynu o znamionach przestępstwa typu podstawowego charakteryzująca się przewagą łagodzących elementów przedmiotowo – podmiotowych.

Zdaniem Sądu o ile okoliczność, iż oskarżony doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1512,00 złotych Hotel (...) z siedzibą w P. poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z warunków rezerwacji o numerze (...) pokoju w dniach 12-17 lipca 2016 roku na szkodę w/w hotelu nie budzi wątpliwości, wskazać należy na przesłanki przemawiające za przyjęciem wypadku mniejszej wagi stypizowanego w treści art. 286 § 3 k.k.

Przede wszystkim warto zauważyć, iż oskarżony nie był w przeszłości w ogóle karany za przestępstwa oszustwa, a poprzednie przestępstwo przeciwko mieniu, którego się dopuścił, na terenie Polski popełnione zostało 20 lat wcześniej, za co skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego w Żninie z dnia 22 maja 1996 roku, sygn. akt II K 77/96 z art. 208 d.k.k. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Inne natomiast późniejsze wyroki zapadające wobec oskarżonego były przestępstwami zupełnie różnymi pod względem ich realizacji od przestępstwa będącego przedmiotem niniejszej sprawy, co również dodatkowo przemawia za przyjęciem wypadku mniejszej wagi. W ocenie sądu za przyjęciem wypadku mniejszej wagi przemawia nadto wysokość szkody powstałej w wyniku działania oskarżonego mniejsza od najniższego miesięcznego wynagrodzenia w chwili czynu, jak również wyrażona przez oskarżonego skrucha.

Konkludując powyższe rozważania, Sąd uznał oskarżonego R. S. za winnego tego, że w dniu 11 lipca 2016 roku w P. przy ulicy (...) w Hotelu (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1512,00 zł Hotel (...) z siedzibą w P. poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z warunków rezerwacji o numerze (...) pokoju w dniach 12-17 lipca 2016 roku na szkodę w/w hotelu, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, to jest popełnienia występku z art. 286 § 3 k.k.

Marginalnie wskazać należy, iż za przyjęciem wypadku mniejszej wagi z art. 286 § 3 k.k. optowała również obecna na rozprawie Pani Prokurator w przemówieniu końcowym (karta 77 akt).

Oskarżony działał w sposób umyślny, z zamiarem bezpośrednim i to z premedytacją, bowiem niewątpliwie jego celem było doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1512,00 złotych w/w hotelu, skoro jak sam wyjaśnił na rozprawie nie posiadał środków dokonując rezerwacji na pokrycie hotelowego rachunku.

Oskarżony jest zdolny do przypisania mu winy, bowiem osiągnął odpowiedni wiek, był poczytalny tempore criminis, nie był w błędzie co do okoliczności wyłączającej bezprawność albo winę i nie znajdował się w sytuacji atypowej.

Przechodząc do wymiaru kary oskarżonemu R. S., Sąd, mając na względzie treść art. 53 k.k. oraz art. 115 § 2 k.k. uwzględnił jako okoliczność zaostrzająco wpływającą na wymiar kary uprzednią kilkakrotną karalność oskarżonego, w tym również za przestępstwa przeciwko mieniu.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił przyznanie się przez oskarżonego do winy i wyrażoną skruchę. Łagodząco na wymiar kary wpływa również trudna sytuacja materialna oskarżonego, skłaniająca go niewątpliwie do popełniania przypisanego mu przestępstwa w niniejszej sprawie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wreszcie- a przede wszystkim- na zmniejszenie stopnia społecznej szkodliwości czynu ma wpływ również wartość szkody wyrządzonej w mieniu pokrzywdzonego działaniem oskarżonego niższa od miesięcznego najniższego wynagrodzenia.

Fundamentalną zarówno dla zasad odpowiedzialności, jak i dla wymiaru kary jest dyrektywa winy. Stopień winy wyznacza górną granicę dolegliwości związanej z wymiarem kary. Zgodnie z poglądem doktryny, elementami wpływającymi na stopień winy są właściwości sprawcy m.in. stopień rozwoju intelektualnego i emocjonalnego sprawcy, jego doświadczenie i wiek. Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżony miał świadomość bezprawności swojego postępowania, ponieważ taką świadomość miałyby niewątpliwie każda przeciętna dorosła osoba, w pełni sprawna umysłowo.

Sąd miał również na uwadze potrzebę zapewnienia realizacji dyrektywy prewencji indywidualnej – celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do oskarżonego – jak i prewencji generalnej pojętej jako kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Kara powinna unaocznić sprawcy szkodliwość jego zachowania i jednocześnie na przyszłość powstrzymać go od ponownego dopuszczenia się przestępstw, choćby z obawy przed grożącą mu karą. Ponadto winna potencjalnym sprawcom takich czynów zabronionych uświadomić nieopłacalność takiego zachowania, a społeczeństwu dać poczucie sprawiedliwości. Wymierzenie oskarżonemu nazbyt łagodnej kary dałoby społeczeństwu poczucie, iż Sąd nie reaguje we właściwy sposób na tego typu zachowania, a tym samym daje ciche przyzwolenie na ich powielanie.

Mając na względzie wyżej wymienione okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu karę czterech miesięcy pozbawienia wolności, uznając ją za adekwatną do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu.

Co prawda z treści sankcji przewidzianej w art. 286 § 3 k.k. wynika, że oskarżonemu można było wymierzyć alternatywnie kary grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat dwóch, to jednak zdaniem sądu mając na uwadze dotychczasową karalność oskarżonego zarówno kara grzywny jak również ograniczenia wolności byłyby wobec oskarżonego karami nazbyt łagodnymi, nie spełniłyby również celów kary tak w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej. Mając na uwadze powyższe sąd skłonił się ku karze rodzajowo najsurowszej to jest karze pozbawienia wolności.

Kara pozbawienia wolności wymierzona została na podstawie art. 286 § 3 k.k. – przewidującego sankcję od 1 miesiąca do 2 lat pozbawienia wolności. Wymierzona kara 4 miesięcy pozbawienia wolności jest karą oscylującą w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a więc nie może zostać uznana za niezasadnie surową. Kara niższa zdaniem Sądu mogłaby zostać odebrana jako niczym nie uzasadniona pobłażliwość wymiaru sprawiedliwości, jeśli weźmie się pod uwagę szereg wymienionych wyżej okoliczności obciążających przy wymiarze kary.

Obowiązująca w dacie czynu przypisanego oskarżonemu treść art. 69 § 1 k.k. zważywszy na uprzednią karalność oskarżonego na kary pozbawienia wolności wykluczała zastosowanie dobrodziejstwa w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 1512 złotych jak w punkcie 2 wyroku.

Reasumując, zdaniem Sądu tak ukształtowana kara wymierzona oskarżonemu R. S. spełni swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego i spowoduje, że nie powróci on na drogę przestępstwa i zrozumie naganność swego czynu, a także w odczuciu społecznym będzie sprawiedliwą odpłatą dla sprawcy przestępstwa.

W ostatnim punkcie wyroku Sąd rozstrzygnął o kosztach postępowania na podstawie powołanych w nim przepisów, zwalniając oskarżonego w całości od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych i nie wymierzając mu opłaty z uwagi na jego sytuację majątkową, orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności, a także mając na uwadze to, iż oskarżony jest w trakcie odbywania długoterminowej kary pozbawienia wolności.

SSR Mateusz Bartoszek